

Κυριακή 25η Ἀπριλίου 2021

Κυριακή τῶν Βαΐων

(Ἰω. 12, 1 – 18).

*«ἔλαβον τά βαΐα τῶν φοινίκων καί
ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ» (Ἰω. 12, 13).*

Μεγάλη ἑορτή ξημέρωσε σήμερα γιά τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Νικητής τοῦ θανάτου καί Ὁλετήρας τῆς ἁμαρτίας, ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής καί Σωτήρας τῶν πάντων εἰσοδεύει θριαμβευτικά πρὸς τό πάθος καί τό μαρτύριό Του.

Μετά τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ὁ Ἰησοῦς δέχεται τό θαυμασμό καί τούς ὕμνους τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, ἀλλά παράλληλα δέχεται τό φθόνο καί τό μίσος τῶν πονηρῶν ἐκπροσώπων

τοῦ ἁμαρτωλοῦ κατεστημένου. Ὁ εὐαγγελιστής
μας λέει πῶς οἱ ἄπλοὶ κάτοικοι τῶν
Ἱεροσολύμων «ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ
ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ». Οἱ ἄνθρωποι πού
χαίρονται ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ Τόν
προῦπαντοῦν μέ τιμῇ. Ὅσοι βλέπουν στό πρό-
σωπό Του τὴν ἐλπίδα σαρκωμένη καὶ ζωντανή.
Τόν ὑποδέχονται μέ λαχτάρια καὶ προσμονή.
Ὅσοι αἰσθάνονται ὅτι εἶναι ὁ ἄρχοντας καὶ βα-
σιλιάς στή ζωὴ τους καὶ στό σύμπαν Τοῦ φωνά-
ζουν τό «ὠσαννά». Ὅσοι Τόν ποθοῦν καὶ Τόν
ἀγαποῦν στρώνουν στό δρόμο Του τὰ ροῦχα
τους, χαρίζουν σ' Ἐκεῖνον τὴν ὑπάρξή τους,
ἀνοίγουν διάπλατα τὴν καρδιά τους, γιὰ νά
εἰσοδεύσει μέσα τους ἡ μεγάλη τους ἀγάπη, γιὰ
νά γεμίσουν ἀπὸ Θεό, γιὰ νά χορτάσουν ἀπὸ
φῶς καὶ χάρη.

Δέν εἶναι μόνον οἱ ἄπλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὰ
μικρὰ παιδιὰ πού «ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινί-
κων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ». Τό ἴδιο

κάνουν και οι πιστοί όλων τῶν ἐποχῶν. Λαμβάνουν τά σύμβολα τῆς νίκης και τοῦ θριάμβου και τρέχουν στά μονοπάτια τῆς ζωῆς νά συναντήσουν τόν Ἰησοῦ. Κρατοῦν ὡς πολύτιμα φυλαχτά τήν πίστη, τήν ἀρετή, τήν προσευχή, τήν ἀσκησι, τή μελέτη, τήν ἐλεημοσύνη, γιά νά τά καταθέσουν στά πόδια τοῦ Λυτρωτῆ, προκειμένου νά εἰσοδεύσει στά ἐσώτερα τῆς ὑπαρξῆς τους. Ἀνεβαίνουν πάνω ἀπό τούς πειρασμούς και τίς μικροπρέπειες, σέ ὕψος πνευματικό, γιά νά βλέπουν ἀνεμπόδιστα τό πρόσωπό Του. Ἐμπνέονται ἀπό τή θεανδρική μορφή Του. Ὁ Κύριος γίνεται τό ἀληθινό πρότυπό τους και ἐκεῖνοι γίνονται ἀκούραστοι μιμητές Του.

Ἡ ἀληθινή ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μία στιγμιαία ἀποδοχή Του. Δέν εἶναι ἀρκετό νά τρέξουμε κοντά Του μόνο μία φορά ἤ ἀραιά και ποῦ και ὕστερα νά Τόν λησμονήσουμε. Δέν ὑποδεχόμαστε τόν Κύριο κάποιες φορές και κάποιες ἄλλες Τόν ξεχνᾶμε. Ἡ ἀληθινή ὑποδοχή

τοῦ Χριστοῦ συνίσταται στήν ὀλοκληρωτική ἀφιέρωσή μας σ' Ἐκεῖνον. Ἀπό τή στιγμή πού θά φωνάξουμε τό «ὠσαννά» δέν εἶναι σωστό νά ὑπαναχωρήσουμε καί σέ λίγο νά φωνάξουμε τό «Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν». Τόν Κύριο δέν Τόν δεχόμαστε μέσα μας γιά νά Τόν καρφώσουμε μέ τά καρφιά τῶν ἁμαρτιῶν μας. Τόν ὑποδεχόμαστε γιά νά ὑποταχτοῦμε στήν παρουσία Του, γιά νά ὑπακούουμε στό θέλημά Του, γιά νά Τόν ὑμνοῦμε μέ τή ζωή καί τό ἦθος μας, μέ τήν ἀγάπη καί τήν προσφορά μας, μέ τόν ἀγώνα καί τήν ὁμολογία μας.

Ὁ Παντοκράτορας καί Παντοδύναμος Θεός πάντοτε θά εἰσοδεύει στά Ἱεροσόλυμα τῆς ἀνθρωπότητας. Δέν κουράζεται νά περπατάει ἀνάμεσα στά πλάσματά Του. Δέν ταπεινώνεται νά ἐπιβαίνει «ἐπί πώλου ὄνου», διότι δέν ἔρχεται γιά νά τιμηθεῖ, ἀλλά γιά νά θυσιαστεῖ καί νά δώσει τόν ἑαυτό Του ὡς ἀντάλλαγμα γιά τίς ἁμαρτίες μας. Ὁ Χριστός εἰσέρχεται θριαμ-

βευτικά και μυστικά στήν πραγματικότητα τοῦ καθενός, γιά νά ἀνεβεί στό Γολγοθᾶ τῶν παθῶν του, νά δεχθεῖ τούς ἐμπτυσμούς τῶν ἀμφιβολιῶν του, τά καρφιά τῶν πτώσεών του καί τό ἀκάνθινο στεφάνι τῆς ἀναίσχυντης προδοσίας. Δέν πτοεῖται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀστοχία. Εἶναι ἕτοιμος ἐπάνω στήν κορύφωση τοῦ μαρτυρίου Του νά συγχωρήσει. Ἐπιθυμεῖ μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του νά ταῖσει καί νά ποτίσει ὅποιον πεινάει καί διψάει γιά δικαιοσύνη.

Ἡ πλευρά τοῦ Σωτήρα ἀναβλύζει τούς κρουνούς τῆς ζωῆς. Ἐμεῖς, πού στεκόμαστε στήν Ὠραία Πύλη τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας καί Τόν ὑποδεχόμαστε στίς καρδιές μας σήμερα, ἄς Τόν συνοδεύσουμε καί στά δραματικά γεγονότα πού ἀκολουθοῦν. Ταπεινά καί προσευχητικά νά μείνουμε δίπλα Του. Ἄς σκουπίσουμε τό καθημαγμένο πρόσωπό Του μέ τό μαντήλι τῆς μετανοίας μας. Ἄς Τόν βοηθήσουμε στήν ἄρση τοῦ Σταυροῦ μέ τήν ὁμολογία τῆς Θεότητάς Του. Μέ

τήν κατάλληλη προετοιμασία καί μέ τήν εὐχή
τοῦ πνευματικοῦ μας ἄς Τόν προσκαλέσουμε
καί μέσα μας, γιά νά κοινωνήσουμε τῶν
Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἔτσι τό Πάσχα θά εἶναι
ἕνα δικό μας πέρασμα ἀπό τό θάνατο τῆς
ἁμαρτίας στήν ἀληθινή ζωή τῆς ἀγκαλιᾶς Του.
Τότε ἡ Ἀνάσταση δέν θά εἶναι μόνο μία γιορτή.
Θά εἶναι μία ζωή, ἡ ἀληθινή ζωή τοῦ νῦν καί τοῦ
μελλοντικοῦ αἰώνα. Ἀμήν.